

Tim Collins

Karamsar bir Huysuzun Günlüğü

Çeviri
Selman Dinler

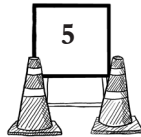
Şu Hayatta Ne Çok
Dert Var!

©psilon®

TEŐEKKÜRLER

Louise Dixon'a, Andrew Pinder'a, Collette Collins'e ve Michael O'Mara yayınlarındaki herkese teőekkür ederim.

1 OCAK SALI

Görünüşe göre ben huysuz ve kaçık bir ihtiyarım. Öyle olmalıym, çünkü işyerindeki gizli Noel hediyesi alışverişinde, biri bana bu günlüğü almış. Kapağında “Huysuz İhtiyarın Günlüğü” yazıyor ve üzerinde kaşlarını çatmış gıcık gıcık bakan bir adamın resmi var.

Önce, biri bunu bana yanlışlıkla mı verdi acaba, diye düşündüm. Huysuz olduğumu kabul etsem bile “ihtiyar” kısmını hiç üzerime almıyorum. Henüz yaşlanmadım ki. Punk müziğin zirvede olduğu döneme bile yetişemedim ben. Tamam, lisede kravatıma çengelli iğne takmışlığım ve de bir kez Trevor Chalkley’in üzerine tükürmüşlüğü var. Ama Trevor Chalkley’in üzerine herkes tükürüyordu. Bu beni Punk yapmaya yetmez.

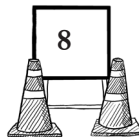
Ben olsam kendime ne alırdım biliyor musunuz? “*Evde Tek Başına*” filminin bir kopyasını. Neden mi? Sarah’ın beni terk ettiğini herkes biliyor. Bununla ilgili güzel bir şaka olurdu hem.

Her neyse, payıma bu günlük düştüğüne göre, bunu kullanmak için çaba harcamalıyım. Bunun bende bir şey değiştireceğini hiç sanmıyorum ama en azından ilk sayfayı tamamladım. Kim bilir, belki yazmaya devam ederim. Her şeyin bir ilki vardır.

2 OCAK SALI

Ben huysuz ve kaçık bir ihtiyar olmak istemiyorum. Asık suratlı olmanın yanlış bir tarafı olduğunu düşündüğümden değil, yalnızca belirli bir kalıba oturtulmak ho-

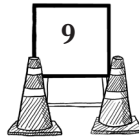
şuma gitmiyor. Bütün bir yıl boyunca neşeli ve eğlenceli kalarak bana bu günlüğü alan kişiye yanıldığını kanıtlayacağım. Bu çok zor olmamalı. Artık seneler öyle hızlı geçiyor ki bunun altından kolayca kalkabilirim. Güzel şeyler düşünmeye hemen şu an başlıyorum.

Çocukların masum gülüşleri.

İşte. Tartışmasız bir konu. Gerçi çocukluğumu düşündüğüm zaman görüyorum ki güldüğümüz şeyler o kadar da masum değildi. Örneğin, tahta silgisini Trevor Chalkley'nin pantolonunun önüne sürüp "Toplarına tebeşir buluşmuş! Tebeşirli ponpon!" diye bağırdık. Böyle diyerek uzun süre kıkır kıkır güldüğümüzü hatırlıyorum. Yani bir daha çocuk parkının yanından geçtiğiniz zaman, o duyduğunuz çocuk kahkahalarının muhtemelen ağzı süt kokan, yalnız bir çocukla alay etme sesleri olduğu aklınıza gelsin.

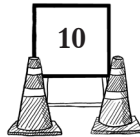
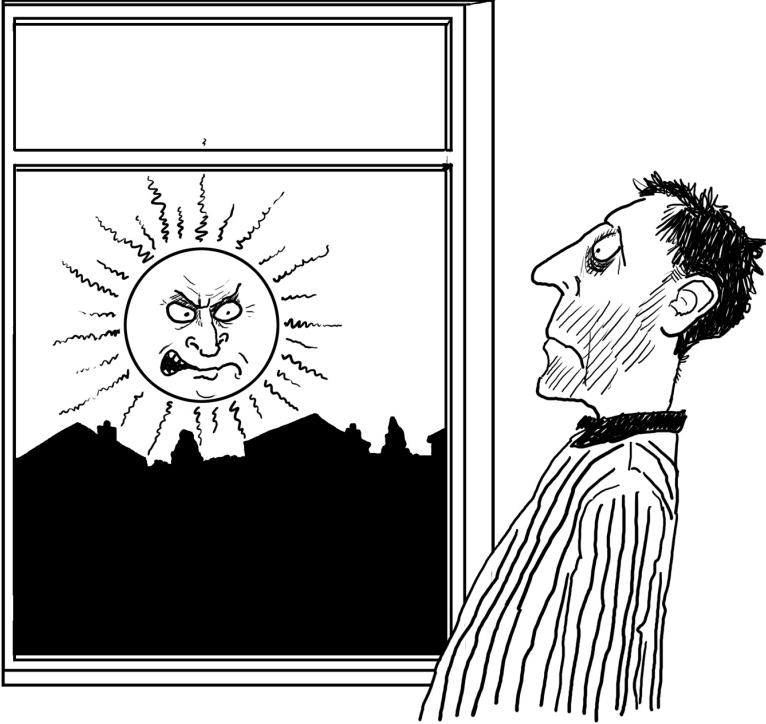
Bir sepet dolusu yumuşacık tüylü kedi yavrusu.

Oyyy, şunlara da bakın. Ne kadar sevimliler, değil mi? Ne var ki, bu canlılar sevimli görünmek için evrimleşmiş, böylece avlanmalarına gerek kalmıyor, biz onları besliyoruz. Onlara sıcak bir yuva ve yemek veriyoruz, onları seviyoruz fakat ne zaman onları okşamaya çalışsak bize verdiklerimizin karşılığı olarak kıç deliklerini gösteriyorlar. Bir sepet kedi yavrusu ha? Ben onlara bir sepet dolusu kaba, duygu sömürücüsü ve beleşçi fırlama diyorum.

Güzel bir gündeğumu.

Evet, řu şahane güneşe de bakın. İşte bu aynı güneş bir gün patlayacak ve osuruk gibi çıkardığı gazlar dünyayı yok edecek. Ama o güne kadar ufkun üzerinden psikopat gibi bizi dikizliyor. *Bir gün sizi yok edeceğim, diyor. Ama şimdilik yaşamanıza izin veriyorum.*

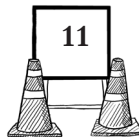
Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda gündoğumunu çok fazla izlemek zorunda kaldım, çünkü bir süredir doğru düzgün uyuyamıyorum. Horluyorum diye Sarah kaburgalarımı dürtmediği için geceleri artık kesintisiz sekiz, dokuz saat uyurum diye düşünmüştüm ama artık her sabah dörtte uyanıp endişelenme nöbetine başlıyorum. Sanki içimde, derin varoluşsal kaygıların sesiyle beni uyandıran bir radyo alarmı var. Merhaba, şu an Radyo Bikkınlık'tasınız, bu frekansta yalnızca varoluşun amaçsızlığının müziğini çalıyoruz.

Tamam, bu hayata olumlu bakma işinde biraz acemiyim. Ama başarabileceğimden eminim. Kendime inandığım sürece bu sıra dışı yolculuğu tamamlayabilirim. Televizyondaki şu yetenek yarışmalarında da böyle diyorlar değil mi?

3 OCAK PERŞEMBE

Bu sabah yine erkenden uyandım. Her zamanki faydasız endişelerimi boğmak çabasıyla radyoyu açtım. Ama radyo benim faydasız endişelerimden daha da kasvetli çıktı.

Müzik sürekli daha berbat hale gelmeyi nasıl başarıyor acaba? Duran Duran ve Spandau Ballet grupları göz farları ve acayip kıyafetleriyle ortalarda dolaşmaya başladığında hepimiz bunu bir şaka sanmıştık. Punk müziğin icadından haberi yok muydu bunların? Fakat bu sabah dinlediğim

iğrençlikle karşılaştırınca onlar bile Mozart gibi kalırdı. Acaba bundan sonra nasıl bir müzik gelecek de bugünkü pop müzik onun yanında kaliteli kalacak? Mesela birisi tırnaklarını tahtaya sürtüp çıkardığı cızırtı sesiyle listelerde bir numara mı olacak? Çünkü bu sabah çaldıkları makine seslerinden daha kötüsü ancak böyle bir şey olabilir.

Bu arada yukarıda yazdıklarına gelecek otomatik cevabı gayet iyi biliyorum.

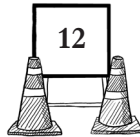
Sen bunu anlayamazsın zaten. Çok yaşlısın. Senin gençken dinlediğin müziği de senin annen baban sevmiyordu.

Ama anne babalarımız bizim dinlediğimiz müzikten çok gürültülü, çok yeni ve çok ürkütücü olduğu için nefret ediyordu. Bense bugünkü ıvır zıvırdan çok uyduruk oldukları için nefret ediyorum. Uyduruk müzik sevip de biz yaşlı olduğumuz için onu anlayamıyormuşuz numaralarına yatmayın. Buna sahtekârlıktan başka bir şey denmez çünkü!

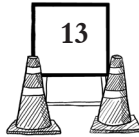
4 OCAK CUMA

Bugün ofiste Jen adında yeni bir kadın işe başladı. Uzun, kahverengi saçları ve mavi gözleri var. Sarah'nın daha genç, daha güzel bir versiyonu gibi duruyor. Ofisin arkalarındaki masamdan onu izlerken, birlikte fiyakalı restoranlara gittiğimizi, kırlarda uzun ve keyifli yürüyüşler yaptığımızı ve Sarah'nın görebileceği şekilde fotoğraflarımızı Facebook'ta etiketlediğimizi hayal ettim.

Günün ilerleyen saatlerinde onunla konuştum; meğer şu her cümleyi soru vurgusuyla, sesini incelterek bitiren tiplerdenmiş. Ayrıca kendisini “prezantabl” ve “takım çalışmasına yatkın” birisi olarak tarif etti. Sanki iş görüşmesindeyiz. Sonra da şirketimizde çalışmanın “kaşıkla Nutella yemek” gibi olacağını söyledi.

Elveda Jen. Keşke aşkımız daha uzun sürseydi. Seni gördüğüm anla, ağzını açtığın an arasındaki o muhteşem dakikaları asla unutmayacağım.

5 OCAK CUMARTESİ

Bugün olumlu şeyler düşünerek daha neşeli bir insan olmak için antrenman yapacağım.

Bardağın yarısı dolu.

Ama neyle dolu? Kusmukla mı? Zehirle mi? Bacardi Breezer içkisiyle mi? Belki de bardak boş olsa daha iyi olur.

O somurtmayı tersine çevir.

Gerçekten de somurtan ağzımızı ters çevirince gülümsemiş mi oluyoruz? Yoksa ortaya sadece çirkin ve ters dönmüş bir ağız görüntüsü mü çıkıyor? Yoksa böyle yaptığımızda ağız sırttan fakat gözleri üzgün, aslında içten içe çürüyüp öldüğünü bildiğimiz o insanlara mı benziyoruz?

